

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjbjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscejeńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedźela Jubilate.

Psalm 73, 23—26.

Naschu wschitkich wutrobu je hnuło, jako njedźelu
Palmarum nasche paczěrke džěczi psched Božim wołtarjom
to flubjenje wotpołožichu, so chzedža so k wěry do Boha
Wótza, Syna a swjateho Ducha psched Bohom a cžlo-
wjekami pójnacž; so chzedža so khtnje prózowacž, po tutej
wěry kłodzicž, hrěchow so hladacž a ja swójim Sbožnikom
flědžicž; so chzedža wobstajne w modlitwje bycž a k Božemu
flowu a blidu so swěru džeržecž a so tak k Božej pomozu
jako swěrne stawy ewangelsko-lutheriskeje zyrkweje wopokasacž.
Nam bē, jako dyrbjeli kóždemu wošebje ruku kłodzicž a
pschwołacž: To bē dobre swědčjenje, kotrež by wobswědčizil.

A tola, njesacžuwachmy we swójej wutrobje wěstu
hrosu a starosć? Mějachmy wschak ke kóždemu to dowě-
rjenje, so tež tak myšli, kaž jeho rót flubi, so ma sacžisće
wo wažnosći tuteje swjatocžnosće; ale snaja dha tute
džěczi hižom móž spytowanjom, kotrež na nich cžakaju, nje-
wěmy se shtonjenja, so tak někotry swóje flubjenje, na
dnju wobnowjenja kschćeniskeho fluba wotpołožene, posdžischo
njeje džeržak? Derje temu, kotryž je so tež we wschitkich
spytowanjach, tež w cžěžkej schuli žiwjenja jako sprawny
wupokasak, a kotrehož hěbło je wusnacž nascheho psalma:

Dha wschak wostanu ja pschego pschi tebi!

To je swědčjenje

1. njepowalneje wěry,

2. horzeje lubosće,

3. wěsteje nadžije.

1. Stupmy na torhosćežo žiwjenja a wobhladajmy
šebi podeńdženja jenotliwych cžlowjekow. Je tu wschitko
jakne a sroshmliwne sa naschu wěru? Tam je bēdny,
kotryž šebi dawno hižom wumozenje žada, tón dyrbi tu
wostacž, — a tu wumrie w najlěpschich lětach muž, kotre-
hož, kaž so sda, ani jeho swójbja ani jeho powołanje
parowacž njemóže. Tam cžlowjek wjele serisćich kublow
wobšedzi, kotrež šu jemu jeno k spytowanju a k skazenju,
— a tu w najbližšim šubodstwie je tajka kšudoba, so
spytowanje k morkotanju a k njespokojnosći, haj k štemu
skutkej kóžde ranje šobu stawa. Tam mataj mandželskaj
dosć samoženja a swěrnosće, temu dobremu pastyrjei
jehnjata pasć a woczahnyć, ale jimaj šu džěczi šapowje-
džene, — a tu je w kšudej a njerodneje swójbje cžrjoda
džěczi, kotrež so cžělnje a duchownje sanjerodža. Jako
džěczi šmy hižom wukli: Prawdosć pomyschi lud, ale
hrěch je ludzi skazenje. My chzpli tola wěricž, so wscheho-
móžny, prawy, žimy Bóh wschitko wodži, pobóžnych sa-
kšowa a wobarnuje a bjesbóžnych kšosta. Ale šcho husto
widžimy? Tón bohaty muž mějesche so wschědnje derje
w krašnym wješelu, a kšudy Lazaruš dyrbjesche psched
jeho durjemi tradacž. Šiob w popjele šedzi, a Šarao
so na swójim trónje hordži. Šerodasch je w cžesczi,
a Šan w jastwje. Ahab so nad swójej njeprawdosću
šraduje, a Naboš so kamjenjuje. A njecžinišch podobne
nashonjenja hišće nimale kóždy džěń, we wukim a

w małym, w twojim a w druhich živjenju? A kak je czi potom wokolo wutrobny? A kak w naschim psalmje wusnawa: „Ja budzich skoro wustupil se swojima nohomaj, a moje kroczele budzichu so skoro wobšunyle; mje mjeršasche, widziwšchi, so so bjesbóžnym tak derje dže; dyrbi dha to podarmo bycz, so ja swoju wutrobu w czištości khowam a swojej ruzy w njeminości myju? a budu bity zhyt džen, a moje khostanje je kóžde ranjo tudy; to mje boli, w mojej wutrobje a kala mje w mojich jěrchenjach.“ Tajke nashonjenja su wschať spytowanje ja wěru a tak někotry jo njeje wobstať. Wón je k mēnjenju pschischot, so so Bóh wo sadžerjenje a podedženja cžlowjekow njestara; kak so jenotliwym dže, je jenož kšepny pschypad; najmudrišchi je tón, kotryž so wo Boha i zhyt njestara. Bóh swarnuj naš psched tajkej njewěru!

Ně, prawa wěra so njeda powalicz, ale rjeknje k swojemu Bohu: „Dha wschať wostanu ja pschezo pschi tebi; pschetož ty džerziš mje ja moju prawu ruku; ty wodziš mje po swojej radže.“ Teho Anjesa rada je dživna a jeho mudrosč je krašna. Wón widzi dale dži ja, teho chzu so džerzecz. A hdyž budže zhyt cžmowo wokolo mje, chzu na teho hladacz, kotryž je tež pod kšichom sdychowal, w Gethsemane wojowal a na Golgatha cžerpiť, kotryž je niz jenož satoń a profetow, ale tež psalmy dopjelniť, pola kotrehož kē tež wusnacze nascheho psalma polna wěrnosč. Jako kmjertne nawalnosče jeho wobdawachu, wón tola njebu k hanibje scžinjeny, ale je so ponórjo ruku swojeho Wótza sapschimnyť: Dha wschať wostanu ja pschezo pschi tebi! Schto schkodzi kšich, budu-li jenož sbóžny; kak móže mje nóz traschicz, hdyž jenož sady njeje jašne ranje so blyšcheci?

2. S horzej lubosčju Ašaf swojeho Boha wobjima: Anježe, jenož tebe. „Hdyž ja jeno tebe mam, dha ja nicžo njerodžu wo njebeša a wo semju; hacž mi runje cželo a duscha sawutlitez, dha wschať by ty, Božo, kóždy cžas mój wutrobny troscht a mój džěl.“ To je tež Pawoł mēniť, hdyž Korinthiskim psche: Jako schwikani a wschať njesabiczi, jako czi, kiž mru, a hlaj, my kmj živi, jako khudži, ale kiž my wjele wobohacžimy. Anježe, tón ma wschitko, kiž tebe ma! To su wobšwēdžili kmjeczi martrarjo, kotřiž budzichu i jenykm kłowczkom swoje žiwjenje wukhowacz mohli, ale tuto kłowczko nejku wuprajili a su wješeli do bolosneje kmjercze schli. To hišcže dženša mišionarojo wobšwēdžaja, kotřiž swoje žiwjenje w kłuzbje swojeho Anjesa wopruja: jenož tebe! Mōžesch ty tež tak rjeknyč? Ach, tak někotry to kłowo po waschnju kweť pschemobrocza: Hdyž mam jeno semju a jeje kubla, dha ja nicžo njerodžu wo Boha a wo njebeša. Naschej duschi chze so picz po Bosy, po tym žiwym Bosy, duž tež kweť se wschitkimi swojimi kublami ju njemōže spokojicz. Schtož pak Boha ma, tón ma dosč, tón swoje sbože njetrjeba hacle pytač w njebešach a na semi, tón ma w Bosy wschitko.

3. „Dha wschať wostanu ja pschezo pschi tebi, pschetož ty wosmjesch mje na pošledku i cžescžu horje.“ Kajka to nadžija! Tuto kłowo: na pošledku! naschu tschepjetazu wutrobu pošlnja, do cžmy naschich bēdženjom, do cžemnosče naschich puczow, do nožy naschich tyšnosčow kweťlo pschinješe. Duž bēžmy psches wobstajnu scžerplivosč na to bēdjenje, kotrež nam je prjōdkstajene, nasche dželo podarmo njeje w tym Anjesu, my mamy tu wěstu nadžiju:

Junu, junu dyrbi to,
Schtož naš tyšchi, kwoj kōnz dostacz;
Junu budže njesbožo
Wot naš daloko precz wostacz.
Junu dyrbi sa sruďnosč
Wobdawacz naš wješelosč. Hamjeń.

M. w Hr.

Sbóžnosč živeje wěry.

Psalm 73, 23—26.

Glōš (317): Hdy bych ja i tawšnt jaštlami atd.

Sso klyšhecž „Subilate!“ dawa

Tu hžo pola wěrjaznych;

Sim wješelosč je sešhadžala:

Anjes kam je radošč sbožownych;

Psches njeho ludžo jutrowni

S nim dobyli su na kmjerczi! —

So malej khwili wmoženi

Se wscheho horja cžasneho

A domoj k njemu shromadženi

Do kralestwa tam wēczneho

We pschekrašnjenykm žiwjenju

S nim Subilate! wšstaju.

Duž pschezo pschi nim sawostanu

A kručje džerža jeho so,

Tež hdyž psches puščinu tu cžahnu

So wmoženju sdychuj;

Anjes domjedže jich k dobyczu,

S nim Subilate! wšstaju.

Wón wodži jich po swojej radže,

Sich junu i cžescžu pschijima;

Dosč maju tak na jeho hnadže,

Hdyž wěstosč maja dobyčja.

Pschi sbožu, kaž we njesbožu

S nim Subilate! wšstaju.

Hdyž jeno jeho pschezo maju,

Wo nicžo druge njerodža;

Wschu dowěru na njeho staju,

Sich troscht a džěl Anjes wostawa;

Mječ kweť a cžasny šahinu,

S nim Subilate! wšstaju. —

U.

To dže!

Fromny muž powjedasche mi něhdy spodžitny kōn, kiž bē ras poměl a na kotryž je potom hišcže dolho myšlil. Semu so džišesche, so bēšche wón wobkredž byty jemu zhyt cžlowjekow psched wyškej, njepschecžišczomnej murju, kotraž ani wotewrjeny, ani duri njemēšesche — a tola chžyšche so wón rad psches nju pschecžišczecz, pschetož wón wjedžišche — so je tamnu stromu murje Bože kralestwo. Wschitny wokološtejazny porno njemu podarmo sastyt pytachu, duž wón na najšwōnknyšchim kōnz zhyt wuški roškol namaka, psches kotryž mōžesche po jeho mēnjenju lēdma džēcžo pschelēšč. Psched nim ležachu na semi wschelake brēmješcha drašty, pschedmjety najwšchelatorafich družinom, kotrež bēchu tudy po sčacžu swotčžistowane, a pōdla roškola steješche takrjež jako wrōtnil cžescžedostojny muž rjaneje podobny, kotryž na moju prascheń, hacž dha nihdže žaneho sastytupa do Božeho kralestwa

njeje, pscheczelnije na tón rostol pokafa a džesche: „Esu jeno tele cžěšne wrota, ale spytaj! je-li cži naležne, dha drje ty tež psches nje pschińdžesč. Slaj, mnošy šu to prjedy tebje samohli, wěšo dyrbiachu najprjedy wschě njetřebne naklady, wschitke tele brēmjeschka, kotrež na semi se šobu wlecžichu, smotpoložecž a wróczo wostajicž.“

Ma to tón muž wotucži, ale šwój šón njemóžesche ženje šašo šabycž. A hdyž wón někoho šlšeschesche, struchliwje a štyšnje wo wustim pucžu a cžěšnych wrotach rěcžecž, kiž k žiwjenju wjedu a psches kotrež móže šo tač cžěžo pscheńcž, wón smėrowajzy džesche: „To dže! jeno spytajcže! wocžišńcže jeno wschě njetřebne staroscže, wschitke cžeže žiwjenja a wscho knicžomništw, kotrež ša njeparomne džeržicže, potom budžecže wošwobodženi a wolóženi kaž šbožowne džěcži, k nanej šhwataze, šo tež psches najwužšich rostol pschecžičecžecž móž. Steji džě pódla lubošcžiwa, k pomozhy hotowa podob, kotraž nam ruku k pošlednjeji krocželi podawa a kóždemu šbožownje pschepomha, kotremuž je to prawa wutrobna šhutnosč.“

Chžesč-li tehodla, luby cžitarjo, šo by kóžicžka twojeje dušche junu pschistaw wěcžneho žiwjenja šbožownje dozpiča, dha najprjedy wschě naklady staroscžow š njeje šwucžičkaj.

F.

Ma šerbskej horje Čornobóh.

Sow wyšoko na Čornobóh,
Hdžež woprowasche pobožnosč,
Kač předuja tu šwědzy mnošy
Tač wóšje cžaša šachodnosč!

Sow Šerbow Čornobóh šo miny,
W kónž bě tež Boha Běleho,
Wšcha krašnosč na wschě cžašy šhiny,
Spacž džesche stare kraleštw.

Bóh šchescžanow, Šnjes wschekomóžny,
Wot wěcžnosče tu š knježerjom,
Šbi Čornoboha, a tón nóžny
Šzo šhubi š hróšbnym hroženjom.

Bóh jeho pobi š mjecžom šłowa,
Wón š blyškom Duchu jeho šbi,
Dónž škónčnje dušcha Mělcžanowa
Tu psched Wjěšchym šo njekłoni.

Hdyž nad tobu, o šchtomowina,
Tu š wjěšchka hladam k šewjeru:
Kaž wobrucž pišana šo špina
Kraj plódný k horje pode mnu.

Nječ, dolina, šy mlódna, rjana,
Kač chžesč ty budžicž wješelosč? —
Mi šy ty row, hdžež pohrjebana
Se Šerbow šławna šańdženosč!

K. A. Fiedler.

Wón šo ša waš stara.

Spurgeon, šławny předač w Londonje, kiž 1891 wumrje, se žiwjenjopiša šwojeho džěda, kiž běšche tež š předarjom, šlědowaze wušlšschenje modlitwy powjeda:

W jedny cžaš jemu kruwa padže, kiž běšche ša jeho šwójbu njeparomna. Wotka šo jeho w tamny njšbožowny džěń se štyšnej staroscžu woprašča: „Šchto dyrbinny nětko cžinicž?“ Džěd jej šnapšhecžiw: „Šchto dyrbinny cžinicž, njemóžu cži prajicž; ale

šchto budže Bóh cžinicž, to wěm. Bóh budže šo ša naš staracž. Wón wě, šo młoko ša džěcži trjebamy.“

Našajtra rano 400 hriwnow pschińdžechu. Wón njebě ženje žane pišmo wo pomoz na šond ša potrebných předarjom cžinič. Tamny džěń bu runje rošdžělenje hotowných pjenjes pschedewšate, a pschi tym 100 hriwnow šbhtaných wostachu. Šedyn š tyč předarjom měnjšesche: „Kač by bylo, bychmy-li tule šummu šhudemu předarjej Spurgeonej w Ššerju póšłali; wón móže te pjenjesy wěšcže trjebacž.“ Pschedšynda, předač Worley, šnapšhecžiw: „To je dobra myšl, ja jeho wobšejnosče šnaju a čžu hišcže 100 hriwnow pschipołožicž.“ Wšchitzy pschitomni šo do špěcha dachu, tež něšchto pschipołožicž, tač šo ša šumma na 400 hriwnow pomyšči.

Čžile duchowni njewjedžichu, šo běšche mojemu džědej kruwa padnyla, a kač nusnje wón druhu trjebasche; ale našy Wócžez w njebjěšach to wjedžišche. Dofelž mojej wulkaš staršchej jeho se šwojey wěru cžesčesčšaj, dha tón Šnjes jimaj š nusy wupomha.

F.

Boža pomoz ma wschelake pucže.

(Wist na Romslich 12, 15.)

Powjedańcžo wot Šana Wjěle.

VII.

Mjes tym pocža šo někotrym šhwacž. Tón cžłowjek wot šlěborneho kroscha bě hižom š napjatym kutleschkom w štronu. Do bróžnje běšche šo smotal a tudy šo na šyno walil, hdžež šmorcžesche, jakož tač praja, kač w plóncžikach jěž.

Tež druhich jimasche po nēcžim spač. Tehodla čžyčhu šebi dobru nóz dawacž a drėmantu hičž. Přjedy pak noweji mandželškej šcžežechu hortu a štajichu cžěpž.

Hdyž jón hišcže štajachu, hlejčže, bu šhubjenty šwač špěšchnje š durjemi nuts. A praschany, hdže je šo dlějik, jim žyly dyrdomdej šdžěli. Š tač wurafnej rěcžu to wjedžesche psched wocži štajecž, šo bě jim dospołnje tač, jako bychu tam se šwojimaj wocžomaj widžo pschipołla byli. A šradni šebi potom mjes šobu pschajachu: „Dobru nózku wobradž nam Bóh!“

Našajtra po ranju pošdže běchu šo k šnědanju šesčli. W šchaltach wonjesche pěšny kšofej a pódla šo šmějesche tykanž. Wšchěm hladachu lube myšleńki š wocžow a šhodžachu lubošne prajěńcžka se rta. Šenož tón wčzerawšchi šhmutač šedžesche šhmurny š kónž blida. „Šemu je wčzerawšche do-šo-šnowanje hubjenje tylo!“ mějachu šchibali mjes šobu žort, „a to je jemu runjewon štrowe!“ A ša to, šo běšche w nožy na šłowu-bolenje hole wurěcže měč, mějesche nětko wopravdže we šłowje cžwileńštu ból. Šjenježnym dušcham je bóršy wo jich kusč hubjeného žiwjenčžka žel. Tač bu tež jemu njemač cžěšno a šlě. „Njedžiwaj! Njemóžu wubycž. Mi čže šo domoj. Bólna šłowa čže cžičeho počojka měcž!“

Štanywšchi phtasche kłobuč, šo nastajo w dom. Šo by tu žyly šwaš wubyl, na to jeho nochžyčhu wabicž. Šotajkim lampasche š brēmjenjom tykanža bóršy šwój pucž. Hdyž bě šo šbėhacž počač, běšche šwač šchibač š pušornym hladanjom wot blida psched durje šchol, a šmolanu lapku š potajneho kucžika wšal.

Přjedy wschěch šwašarjom šahe štanjenty bě k šchewzej šhwatajo šchol. „Mišchtrje, wšmicže wschaf wotřěš šhibniweji kóžki, něšchto mjěńšchi hacž dlón, a pošmolcže jón š wobeju bokow, tač šo šo bjes próžy pschilepicž hodži. Šsej žadajcže ša to, njecž je šchtož čže!“ Šjewil pak njebě, k čžemu čže jón měcž. A hdyž bě jón dostač, běšche jón pschi šhěžnych durjach w kucžiku ššhowač, njebě pak wo tym nišomu rječl. —

Pschistojne waschnje šebi žada, šo dužy š wulkeho šwaša warjetžy napiwka dasch, to rěča: malinku šlěborných pjenjes, a tehurunja tym žónškim, kiž maja pschiblidnu šlužbu. Tón škupjeńž

kóždej ščěšč bjes nórta da. Sdnyž do dwora stupi, schibal šwał sa nim sawoła: „Čakajće, wujo! Szustnja ma njeschwarnty štribjet. Sa waš čyštoho ščynju!“ A š lěwizu sady po šufni jědžo š prawej ruku tu šmolanu lapku w šrjedž štribjeta šlěpi, a na nju tón wčerawšchi krosch. Potom jeho puščeži. A š durjemi hladatym žónškim chyzšche šo šmjecz, šo mohle bjes dycha wostacz.

Ma to džěšche tón schibalif nuts, šo po žylym woblicžu šmėjo. Šow mējachu runje rěč wo tym, kak je tón woteńdženž hrosny. Šowjedy prajachu, hdyž je teju wudowiny muž wumrjel, je wona š temu škupjětzej wo tšči tolešči požčžonka schla, a wón ji njeje wóšmacžka požčžik, ale je rješk: Mi je cze žel. Požčžicz pak nje-móžu, dokelž šym wščitko hacž na pazku wudał. A tola je prje-dyšči džěń hagle dań wot dweju tyřazow placženu měł. A š pla-cžom je próšdna dyrbjala hicz. A pschispomni šo: Bórdanež wuj je hnydom š njej schol a ji š luboščžu wjele wjazy požčžik, njecha pak na to špomnjene mēcž.

VIII.

Šwał šo ša blido šydnymšchi, pijěšche šwoju šlownjenu schalku a woczakny mjelcžo, hacž by šo rěčjenje na njeho dóščlo, šo by jim rosprajil, kajšeho schibalkwa bė wukonjal. Šako to šly-schachu, mējachu nětotši njemały šmėch, drusy mējachu pak: „To tebi njemóže na dobre wuńcž. Tón wuhudlenž, njewošmje wón czi to na wěčne ša šlo?“ Šsmėjo wón džěšche: „Žyle wšcho jene, hacž ša dobro abo hacž ša šlo. Šchto je mi š teho? Njech cžuje tón njeduch, šchto do njeho džeržu. Ale tajšile škupjětž wam žaneje haniby nima!“

Lědy bė dorjekl, dha šo jim ššifróčž wo durje klapny, a šnutska šo sawoła: Šastup! Durje šo cžicho wotewrichu, a š nimi štupi ta wudowa na proh, ša kóždu ruku štruchliwe džěčžo. Wona jim nješesche we wutrobje horjaty džaf. Ale ji wutroba špadny, hdyž pŕytny, šo na nju wšchě šernicžki šteja, a móžno jej njebė, šłowicžka šwjelcž.

Młoda žona, nětk š cžěpžom šdebjena, šrosemi to a šanješe lubje: „Wóžče jene bliže! Bjes wšcheho prajenja wěny, š cžim šo wam wutroba hori. Š nam wjedže waš džaf!“ Ššches tajke lubošne šłowa wudowa šylnišču wutrobu doby, a štupiwschi bliže a mlodeju ša ruku wšawšchi, šanješe š šchepjetnej hubu: „Šaplacz wam wšchitkim Bóh tón Šnjes wšchitko!“ A dale chyzšche jim š wutrobny š wutrobam hronicž. Šrosšpominata bė šebi do drobna doma, kajšich hacž najrjěńšchich šłowow by rěčžala. Šapoczža drje, ale dyrbjěšche šastacz, tak šo ji mucžěšche we šłowe a hacžěšche w šchiji, a šo ji šatorhomaschtej hubje. Młodej žonje šo dušcha hibalsche, a žyle šwařarštwo šedžěšche šhnute a mjelcžo, kaž nutrna wořada w žyrkwi.

Duž cžucžitwy mlody mandželški pocža: „Šso jene šmėrujěče, Šana! Wšchitžy doščž wěny, wašche džafki šu horze. Šaj, do doščže wěny. To kóždžicžki nad wami widži, šo budžecže Bóha ša njeho prohčž. Wulkich džakownych šłowow njeje tu psched nami trjeba. Wašche šylšy šu ša wšchitkich šjawnny a najrjěńšchi džaf. Duž džicže w božemje š džěščžomaj w dom. Šrjedny pak ša blido pójče a pošwaczče š nami. A potom pschemodž waš Bóh!“

Mjes tym a potom pobnyščtej džěščži pola wšchěch hoščzi, šo džafuju še rtom a ruku. A mlodeje žoniny mēšchžanski wuj, tón daricžel šwařneho wina, Šantej šchěšnał do šaczka tylny a Šeńžy do rucžki tež. A potom mlodej cžetuschžy do wucha šchepny: „Wóščžel jim potom še šrěnzju šwařneho piwa, najwjetšchi šaran, kiž w domje mašch. Njech šebi doma šuff pošwaska šwjedu!“ Ššamo šo wěri, šo wona to lubjerad ščžini a niž jene to. Mimo druheho pschi-šasa džowžy, šo ma jim šchlicžku šwařneho wobjeda nješčž.

Wšchitkim šwařarškam, šarym a mlodym, štejachu šwětkē pacžerki we wěčžach, a žana je nochyzšche psched niškim tajicž. —

A hiščče po dalschich lětach šwědcžachu šebi cži šwařarjo wšchitžy, hdyžkuli bychu šo šetkali: „To běšche tola tón najrjěńšchi šwař!“

Wobšam š.

Widžachmy pónželu wječžor tu wudowu macžer a šyrocže Šanka a Šeńku žalostnje placz. Šich wobohich drje šhudoba, šrudoba šawrė, tak chyzšche šo šdacž. — Widžachmy wutoru wječžor jich hrodž hiščče próšdnu. Šo žana šruwa hdy šažo do njeje pschińdže, hdyž šu tak šhudži, šchto by šebi to pomyšłik? — A šrjedu widžachmy nowu piřanu šruwu tam štejecž, hdyž bė ta padnjena štala. A widžachmy macžer a šyrocže š nowotka placz. Ale to bėchu džakowne šylšy; to běšche wješěly placž. Ma cžěšnu ščžžbu bė šaczžeka radoščž; po cžěmnej nožy bė šhadžalo šwěcžate jutro. Duž wěrmny a prajmy:

Sdnyž je nusa najwjetšcha,

Še Bóža pomož najbližcha!

A pschitožmy š temu:

Šchtož Bóhu wšchón šo dowěri,

Bóh teho nihdy njepuščeži.

Wšchelake š bliska a š daloka.

Še Šsmjeczkež. Njedželu Cantate, 17. meje, budže tu, da-li Bóh, rano we 8 hodž. šerbške šemšchenje a po nim šerbška špowjedž š Bóžim wotšasanjom. Šrědowacz budže š šarac Šschžan š Šodžija. Njech tola wšchitžy Ššerbja š wošolnoščže tu škladnoščž, šo na šrědowanju w lubej macžernej rěčži natwaricž, wuřija. Nětko w nalětnim cžafu šo wšchaf tež dalschi pucz rad cžini, šo by šo Bóže šłowo šlyšchalo. Wutrobnje pschecž by było, šo by šo tež pschi Bóžim blidže wjele hoščzi šeschlo.

— Do tych wulkich mužow, šotrychž 100 lětny narodny džěń ewangeližy šchěščžijenjo w tutym lěcže šwjecža, šlyšcha pódla šalo-žerja šnutsšowneho miřionštw Šana Šendricha Wscherna tež Šudwig Šarms. Wón šo 5. meje 1808 w šarškim domje we Šalsrodže narodži a wumrje 14. novembra 1865. Wón běšche wobdarjenty šrědat, šotryž š šhutnoščžu Bóže šłowo pschipowjedasche; wošebje ša wjeřny lud a jeho šmyšlenje wón šwoje šrědowanje pschiprawi. Wón šest na žiwjenje naloži a wuloži, tak šo šu jeho šrědowanja hiščče ša našch cžaf wažne. Sdnyž běšche Šarms jako šandibata cžłowjeka šam še žiwjenškim štrachom š wody wuczahnył, běšche lědy džěń šwojeho žiwjenja hiščče štrowy. Ale wón šmužicže šwoje cžěpjenje šnješe a běšche pilny a džěławy, kaž by želešnu štrowoščž měł. Wón běšche duchowny w Šermansburgu. Wošebje žohnowane běšche tež jeho škutkowanje ša šnutsšowne miřionštwo. W lěcže 1849 wot njeho šaloženy a wodženy Šermansburgški miřionški wustaw miřionštwu žyle nowe pucže š tym pošasa, šo miřionški wustaw na šaracške šašydenje (šolonizowanje) šraja šaloži, tak šo miřionške šydběščežo psches to šaložł a woboru a tež šrědk š šamošdžerženju bjes žuseje pomožy došta. Duž wupóšla šo š dobom š miřionarami a mucžerjemi wulka šicžba šchěščžianskich šašydleryow (šolonistow). Miřionški šeminar w Šermansburgu džěńša hiščče šwojich póšłow won ščžele. Woni wošebje w Šwštralskej šutkuja.

— Š Šhocžebusa piřaja, šo budže šo šerbški narodny šomniš we Šjerbnyje w Šłotach šajicž, kiž ma na šaczehjenje Ššerbow do Šłotow dopominacz. Šjedrich Wulki běšche Ššerbam pschecželnje šmyšlenty a jim šraj š bydlenju pschipošasa a jim tež šwoje šchitowanje šicži. Šomitej je šromadu štupił, šotryž šo ša wu-wjedženje tejele myšle štara, a duž je woczakacz, šo tón šomniš šo bóršy pošaji, kiž budže pschichodnym narodam šowjedacz.